

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΛΕΠΕΝΙΣΜΟΥ

Ερώτηση: Ορίζουμε συχνά τό¹ Εθνικό Μέτωπο ως λαϊκιστικό κόμμα, έθνικιστικό και ξενόφοβο. Προσθέτουμε όμως ότι τόδογμα του δέν είναι άμεσα ρατσιστικό, με τή βιολογική έννοια τοῦ δρου...

Πιέρ-Αντρέ Ταγκιέφ: Χρησιμοποιώντας μιά πιό περιεκτική φόρμουλα, θά δριζα τό λεπενικό κόμμα ώς έναν πολιτισμικό και διαφοριστικό νεορατσισμό. Τό Εθνικό Μέτωπο μιλᾶ για κουλτούρες, για ταυτότητες και πολύ σπάνια γιά φυλές. Κυρίως άτοφευγει νά έπιβεβαιώσει άμεσα τή θέση γιά μιά ιεραρχία τῶν παραδόσεων καί τῶν πολιτισμῶν. Γιά τούς θεωρητικούς του, κάθε έθνος έχει τή δική του κράση, πού θφείλει νά τή διατηρήσει, νά τήν ύπερασπιστεῖ, νά τήν διαναπτύξει. Είναι τό θεμελιώδες χαρακτηριστικό στήν πολιτική τῆς ἄκρας Δεξιάς: ή έθνική ταυτότητα θεωρούμενη ώς έθνοτική και πολιτισμική και παρουσιάζομενη ότι «άπειλεται» από τίς σκοτεινές δυνάμεις τοῦ «οίκουμενισμοῦ» και τοῦ «κοσμοπολιτισμοῦ». Έξου καί ή γεγκληση γιά τήν «ύπερασπιση» τῆς ταυτότητας, γιά τήν άναληψη σταυροφορίας γιά τήν έπανάκτηση τῆς «άποικιοκρατούμενης» και «άτιμασμένης» ταυτότητας από τούς μή Εύρωπαιούς μετανάστες. Η θεματική τοῦ «δικαιώματος στή διαφορά» προέρχεται από τήν άντιαποκιακή Αριστερά και από μιά «σχετικιστική» έθνοπολιτισμική έρμηνεία τῆς «άρχης τῶν έθνικοτήτων». Οι θεωρητικοί τῆς Νέας Δεξιάς, στή δεκαετία 1970-1980, άνεστρεψαν τό έπιχειρημα: ἀν κάθε κουλτούρα είναι προκισμένη μέ ένα ιερό δικαίωμα άντοσυντήρησης, ἀρα δικαίωμα στήν άμυνα, ή ἀρχή αυτή έχει άκόμα περισσότερο γιά τή γαλλική «κουλτούρα».

Ερώτηση: Κατά τή γνώμη σας, αύτό τό δόγμα δέν είναι «ρατσιστικό»;

Απάντηση: Είναι ένας παράδοξος «ρατσισμός», έμμεσος, πού άποφεύγει τίς βιολογικές άναφορές, και πρῶτα ἀπ' δλα θεμελιώνεται πάνω στήν ξαρση τῶν πολιτισμικῶν διαφορῶν, τῶν παραδόσεων, τῶν ίδιαίτερων τνευματικῶν παραδόσεων: ἀκριβέστερα, πάνω στήν ιεροποίηση τῆς συλλογικῆς ταυτότητας. «Ετσι, στο ίιβλιο τοῦ Ζάν Ναρσιγύ, μέ τόν τίτλο Ο Λέ Πέν χωρίς παραπίδες, διαβάζουμε αυτές τίς φράσεις τοῦ Λέ Πέν: «Υπάρχει μιά πολλαπλήτα φυλῶν και πολιτισμικῶν παραδόσεων στόν κόσμο και ίπαρχει σήμερα ένα είδος ίντοπικού ρεύματος πού ἐκθειάζει ήναν οίκουμενισμό, πού θέλει νά έγκαλιδρύσει στόν πλανήτη μας μιά ίσοπέδωση πρός τά κάτω, μιά γενικευμένη ίναμειξη μέ στόχο τήν δριστική ύποραγή τῶν διαφορῶν πού ύπάρχουν μεταξύ τῶν άνθρωπων και ίδιαίτερα τῶν

φυλετικῶν διαφορῶν... Πρόκειται γιά μιά καταδικασμένη ήλιθιότητα, γιατί τίς φυλές τίς δημιουργησε ο Θεός και έξαιτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος έχουν τόν δικό τους λόγο ύπαρξης... «Ο, τι είναι άλληθινό γιά τούς άνθρωπους είναι και γιά τούς σκύλους...». Η άναμειξη πρέπει νά άποφευχθεί. Αὐτό είναι τό πᾶν.

Η πολιτισμική άναμειξη, ή βιολογική άναμειξη θεωρούνται δτι δόδηγούν στήν άδυναμία, στήν αποσύνθεση και στή «θανάσιμη» ίσοπέδωση. Έξου και ή μεγάλη έπιμονή στό έξ αίματος δικαίωμα ώς πρός τήν άποκτηση τῆς έθνικότητας. Τό jus sanguinis έχει έδω συμβολική άξια. Εδῶ ξαναβρίσκουμε μιά «άποδεκτή» σήμερα έκδοχή τοῦ «μύθου τοῦ αίματος», τήν παράδοση τῶν ίδεολόγων τοῦ βιολογικού ρατσισμοῦ, περιλαμβανομένων και αυτῶν τοῦ ναζισμοῦ. Γιά παράδειγμα, στά Απομνημονεύματα τοῦ «Αλφρεντ Ρόζενμπουργκ, έθνικοσοσιαλιστή θεωρητικού, διαβάζουμε:

«Αφοῦ οί φυλές, ώς θεμέλια τῶν λαῶν, είναι δημιουργίες τῆς φύσης, δι σεβασμός πού άρμόζει σέ αύτές ἀπαιτεῖ τό σεβασμό τῶν διαφορετικῶν μορφῶν τους... Τά στύλ, οί τρόποι ζωῆς, οί γλώσσες είναι ή έκφραση διάφορων ψυχῶν και διάφορων λαῶν: δπως δέν μποροῦμε νά άναμειξούμε αύτές χωρίς σοβαρές συνέπειες γιά τήν καθαρότητά τους, έτσι δέν μποροῦμε νά άναμειξούμε τούς διάφορους άνθρωπους πού τίς ένσταρκώνουν».

Αλλά ἀν οί άναλογίες είναι έντυπωσιακές στά θεμέλια τῆς «κοσμοθέασης», είναι άναγκη νά άποφεύγεται κάθε σύγχυση άναμεσα στόν έθνικοσοσιαλισμό και τόν λεπενική έθνικολαϊκισμό. Αὐτό, γιά τούς ναζιστές θεωρητικούς, σημαίνει δτι η καθαρότητα τῆς φυλῆς ή τοῦ «αίματος» πρέπει νά διαφυλάσσεται μέ κάθε άντίτιμο. Στήν έβδομη πρόταση τοῦ Μπρούνο Μεγκρέ, τό jus sanguinis παρουσιάζεται ως έγγύηση γιά τή συνέχεια καί τήν διοιγένεια τῆς έθνικής ταυτότητας: πρόκειται γιά μιά βιολογική άντιληψη, έπικεντρωμένη στήν κληρονομικότητα και τή γενεαλογία τῆς γαλλικῆς ταυτότητας. Φυσικά έδω οί ναζί πρόσθεταν μιά φυλετική ιεραρχία, πού έδινε τήν πρωτοκαθεδρία στούς «Αριούς. Οί ρήτορες τοῦ Εθνικού Μετώπου άποφεύγουν νά μιλούν γιά άνισότητα ή ιεραρχία. «Οσο γιά τίς βαθύτερες πεποιθήσεις... έδω πρέπει νά άναρωτηθοῦμε γιατί τό Εθνικό Μέτωπο έπιθυμει διακαδῶν νά καταργήσει τή γαλλική νομοθεσία γιά τίς διακρίσεις. Γιατί καλεῖ και παρακινεῖ δημόσια στό μίσος και στή βία γιά λόγους φυλετικούς άλλα και γιά έθνικούς, έθνοτικούς ή θρησκευτικό ράσο. Και δμως, δέν πρόκειται γι' αὐτό. Και γι' αὐτό άνησυχούμε.

Ερώτηση: Θέλετε νά πείτε δτι τό

Έθνικό Μέτωπο είναι στήν πραγματικότητα πολύ πιό έπικινδυνό από Όσο φαίνεται άκόμα και στούς πιό σκληρούς λόγους του;

Απάντηση: Φυσικά. Είναι έθνικολαϊκιστικό στήν καθημερινή του συμπεριφορά: άμεση έγκληση στόν «αύθεντικό» λαό γιά άναγέννηση ή λύτρωση, υπό τήν καθοδήγηση ήνός Σωτήρα και μέσα από τήν κάθαρση τῶν «κοσμοπολίτικων έλιτ», πού είναι «άποκομένες από τό λαό» και διεφθαρμένες. Τά κορυφαία δμως στελέχη είναι έτοιμα νά πάνε και πιό μακριά. Ορίζοντάς τους είναι τά αυταρχικά μεταδημοκρατικά καθεστώτα. Στή θεωρητική ύποθεση κατάκτησης από μέρους τους τής κοινοβουλευτικής άντοδυναμίας, θά έπαιρναν σίγουρα πολύ πιό καταπιεστικά μέτρα, θά έγκαθίδρυαν πολύ περισσότερες διακρίσεις και αποκλεισμούς από αύτους πού προτείνουν στά διαδοχικά τους προγράμματα. Ο σημερινός πολιτικός τους λόγος είναι ένα πρόσκαιρο έργαλείο στήν ύπηρεσία περισσότερο ριζοσπαστικῶν στόχων, πού δέν είναι άλλοι από αύτους τής γαλλικῆς Ακροδεξιᾶς από τό τέλος τού πολέμου τής Αλγερίας: τήν οικοδόμηση μιᾶς «νέας τάξης». Ή πλειοψηφία τῶν διανοούμενων τοῦ Εθνικού Μετώπου προέρχεται από τό GRECE και τό Club de l' Horloge, τά δύο πρωταρχικά κλάμπ τής «μεταπολιτικής» σκέψης, πού θεμελιώθηκαν άντιστοιχα τό 1968 και τό 1974 γιά νά άνανεώσουν τήν έθνικιστική ίδεολογία. Στά κείμενα τής Νέας Δεξιάς, μέσα από λεξικολογικές ύποκαταστάσεις, ή «λευκή φυλή» ή οί «Αριοί» προσέλαβαν τό σεβάσμιο προσωπεῖο τῶν «Ινδοευρωπαίων προγόνων μας». Οι άναφορές στίς έργασίες τοῦ Ζώρκ Ντυμεζίλ άντικατέστησαν τίς άντιστοιχες άναφορές στόν «άγριο» Αλφρεντ Ρόζενμπεργκ... Αύτοι οί διανοούμενοι προσεταιρίσθηκαν προοδευτικά τόν Λέ Πέν, δταν κατανόησαν δτι τό Εθνικό Μέτωπο ήταν μιά κενή ίδεολογική δομή και ταυτόχρονα ένα άναγκαιο γι' αύτους πολιτικό έργαλείο. «Αρα, ἀν αυτά τά κλάμπ δέν είχαν σμιλεύσει ένα δόγμα πολιτισμικής ταυτότητας και άναστρέψει τή θεματική τοῦ «δικαιώματος στή διαφορά», τό Εθνικό Μέτωπο δέν θά διέθετε μιά εύκολα κατανοητή ίδεολογία. Θά παρέμενε ένα συνονθύλευμα «κερατάδων» τῶν άποικιοκρατικῶν πολέμων, πικραμένων παλαιών πολεμιστῶν, απότραβηγμένων πουζαντιστῶν, νοσταλγῶν τοῦ Βισσύ και διασωθέντων από τήν κάθαρση, εύλογημένων από κάποιο φανατικό θρησκευτικό ράσο. Και δμως, δέν πρόκειται γι' αὐτό. Και γι' αὐτό άνησυχούμε.

Le Nouvel Observateur,
4 Δεκεμβρίου 1991
Μετάφραση: Άνδρεας Πανταζόπουλος

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο νεοεπαναστατικός

Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

Εύρωπανεπανάστημα
Δέλτα - Ταττύχος

Ο φετινός προϋπολογισμός

Τό δοτυνομικό

μηδιστόρμη

Φ. Ταττύχακης

Ε. Μπαλιμπάρ

Η κρίση του μαρξισμού
Ποιού μαρξισμού;

I. Βαλλερογάν

Μνημαία Έπιδεώρηση • τεύχ. 116 • Δεκέμβριος 1991 • 500 δρχ.